

О.З. Децик

Порівняльна характеристика законодавства про громадське здоров'я в Польщі та Україні

ДВНЗ «Івано-Франківський національний медичний університет», м. Івано-Франківськ, Україна

За умов формування в Україні нової системи громадської охорони здоров'я важливо вивчити досвід інших країн. У цьому плані важливим може бути приклад Польщі як члена Європейського Союзу (ЄС) із числа країн постсоціалістичного простору.

Мета. Встановити напрями удосконалення українського законодавства з громадського здоров'я на підставі вивчення досвіду Польщі.

Матеріали і методи. Проаналізовано Закон Польської Республіки про громадське здоров'я і стан нормативно-правового регулювання цього питання в Україні.

Результати. Встановлено, що у Польській Республіці система громадського здоров'я (СГЗ) регулюється законом, прийнятим 2015 року. Основні положення цього закону випливають із необхідності виконання десяти оперативних функцій громадського здоров'я на державному та регіональному рівнях. Генеральною метою польського законодавства стало створення ефективної моделі громадської охорони здоров'я за рахунок координації та інтеграції зусиль цілого суспільства у напрямі профілактики хвороб, продовження тривалості життя і промоції здоров'я. Головним координатором дій учасників СГЗ визначено

Міністра охорони здоров'я, основним завданням якого у цьому напрямі є приготування проекту Національної Програми Здоров'я на підставі рекомендацій Ради із справ Громадського Здоров'я. До вказаної Ради входять представники усіх зацікавлених сторін, у т.ч. Президента Польської Республіки, всіх Міністерств і відомств, Національного Фонду Здоров'я, громадських рад медичних і фармацевтичних працівників, організації працевлаштування, науково-дослідних інституцій, головні спеціалісти тощо. Національна Програма Здоров'я (НПЗ) розробляється на п'ять років. Для її виконання формується Комітет управління НПЗ. Законом також визначено порядок підзвітності, відповідальності всіх учасників та принципи фінансування СГЗ.

В Україні не існує Закону про громадську охорону здоров'я. Існуючі положення Основ законодавства про охорону здоров'я (2011, 2012) та, схваленої Кабінетом Міністрів України, Концепції розвитку системи громадського здоров'я (2016) не забезпечують повноцінного регулювання СГЗ України.

Висновок. Необхідно удосконалити законодавче обґрунтування новостворюваної системи з використанням громадської охорони здоров'я України досвіду сусідніх країн-членів ЄС.

О.В. Дмитрук

Роль інтернет-маркетингу у формуванні системи громадського здоров'я

КВНЗ «Житомирський інститут медсестринства» Житомирської обласної ради, м.Житомир, Україна

Згідно Концепції розвитку системи громадського здоров'я, комунікаційний блок відповідальності покликаний збільшити можливості для доступу, розуміння і використання інформації з метою скорочення ризику, профілактики хвороб та зміцнення здоров'я населення. Відповідно, однією із функцій програм громадського здоров'я є формування порядку денного наукових досліджень, стимулювання збору, освоєння і поширення цінних знань [3]. При цьому, необхідно враховувати, що найбільш важливою інфраструктурою інформаційного суспільства сьогодні є мережа Інтернет. Вона надає своїм користувачам можливості у пошуку і використанні потрібної інформації, в т.ч. тієї, що стосується громадського здоров'я.

Метою даної статті є обґрунтування необхідності та можливостей використання Інтернет-маркетингу у процесі формування системи громадського здоров'я.

Матеріали і методи. В статті використані традиційні (загальні) методи дослідження, наукові праці та тематична публіцистика в мережі Інтернет.

Результати. Враховуючи те, що соціальна цінність інформації та знань визначається масштабом їх використання, свою роль у цьому процесі має відіграти глобальний доступ до потрібних ресурсів в мережі Інтернет, оскільки, така мережа є комунікаційною платформою і засобом спілкування. За даними Інтернет-асоціації України, аудиторія лише українського Інтернету в 2015 р., без врахування АР Крим, склала 21,1 млн осіб) [2]. За спеціальними маркетинговими дослідженнями, 52% користувачів в Україні виходять в Інтернет для доступу до електронної пошти, 40% – для здобуття інформації про товари/послуги, 37% – учбової інформації, близько 30% використовують Інтернет як новий ресурс, для завантаження мультимедіа файлів і для виходу в соціальні мережі [1].